

15. Kalkulacyjny wskaźnik rentowności przerobu wytworzonej produkcji towarowej oblicza się jako stosunek procentowy różnicy między wartością produkcji towarowej, obliczoną według cen fabrycznych, a kosztem własnym tej produkcji do wartości produkcji towarowej, obliczonej według cen przerobu (cen konfekcjonowania, normatywnych kosztów przerobu).

Rozdział 2.

Zakres zastosowania wskaźników rentowności.

16. W planowaniu finansowym i w systemach bodźców materialnego zainteresowania mogą być stosowane w przedsiębiorstwach przemysłowych następujące rodzaje wskaźników rentowności:

- 1) wskaźnik rentowności netto przedsiębiorstwa,
- 2) wskaźnik rentowności brutto przedsiębiorstwa,
- 3) wskaźnik rentowności przerobu przedsiębiorstwa,
- 4) wskaźnik stopy zysku przedsiębiorstwa.

17. W planowaniu finansowym i w systemach bodźców materialnego zainteresowania mogą być stosowane w centralach zjednoczeń następujące rodzaje wskaźników rentowności:

- 1) wskaźnik rentowności netto zjednoczenia,
- 2) wskaźnik rentowności brutto zjednoczenia,
- 3) wskaźnik rentowności przerobu zjednoczenia,
- 4) wskaźnik stopy zysku zjednoczenia.

18. W planowaniu kosztów produkcji towarowej mogą być stosowane w przedsiębiorstwach i zjednoczeniach następujące rodzaje wskaźników rentowności:

- 1) kalkulacyjny wskaźnik rentowności wyrobu (grupy wyrobów) netto, brutto lub przerobu,

2) kalkulacyjny wskaźnik rentowności wytworzonej produkcji towarowej netto, brutto, przerobu.

19. Do celów analizy działalności gospodarczej mogą być stosowane w przedsiębiorstwach przemysłowych wszystkie wskaźniki rentowności, wymienione w ust. 16 i 18, a w centralach zjednoczeń — wszystkie wskaźniki rentowności wymienione w ust. 17 i 18. Ponadto do celów analizy działalności gospodarczej mogą być stosowane nie wymienione w niniejszej instrukcji współczynniki rentowności, zawarte w ramowych wytycznych do przeprowadzania analiz rocznej działalności.

20. Do badania efektywności produkcji wyrobu lub grupy wyrobów oraz do badania struktur cen mogą być stosowane wskaźniki rentowności wyrobu (grupy wyrobów) netto, brutto i przerobu, wymienione w ust. 18.

Rozdział 3.

Przepisy końcowe.

21. Dyrektywne wskaźniki rentowności dla zjednoczeń określone są w uchwale Rady Ministrów w sprawie projektu budżetu. Centrale zjednoczeń zobowiązane są do zastosowania w podległych przedsiębiorstwach przemysłowych jako wskaźnika dyrektywnego takiego samego rodzaju wskaźnika rentowności, jaki został dla nich określony w uchwale Rady Ministrów w sprawie projektu budżetu.

22. W zjednoczeniach, w których system bodźców materialnego zainteresowania nie jest oparty na wskaźnikach rentowności omawianych w niniejszej instrukcji, lecz na innych branżowych wskaźnikach wynikających z odrębnych przepisów, wskaźniki rentowności mają charakter orientacyjny.

212

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 sierpnia 1966 r.

w sprawie taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie ziemiopłodów od gradobicia i powodzi.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. Nr 72, poz. 357) oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1961 r. w sprawie sposobu ustalania taryf i poboru składek za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe i osobowe (Dz. U. z 1962 r. Nr 3, poz. 6 i z 1965 r. Nr 7, poz. 36) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się taryfę składek za obowiązkowe ubezpieczenie ziemiopłodów od gradobicia i powodzi:

- 1) w województwach: koszalińskim, olsztyńskim i szczecińskim — 5‰ sumy ubezpieczenia za okres roczny;

2) w pozostałych województwach (miastach wyłączonych z województw) — 7‰ sumy ubezpieczenia za okres roczny.

§ 2. Tracą moc dotychczasowe taryfy składek za obowiązkowe ubezpieczenie ziemiopłodów od gradobicia i powodzi.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Finansów: w. z. J. Kole

213

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 26 lipca 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie organizacji i trybu działania komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań.

Na podstawie § 15 ust. 6 uchwały nr 123 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań w latach 1966—1970 (Monitor Polski Nr 27, poz. 134), po zasięgnięciu opinii Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 29 maja 1965 r. w sprawie organizacji i trybu działania komisji do spraw koordynacji rozdziału mieszkań (Monitor Polski Nr 27, poz. 149) wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Uchwały o powołaniu komisji podejmują również prezydya rad narodowych miast i osiedli, w których realizowane jest budownictwo rad narodowych, budownictwo zakładowe lub spółdzielcze, choćby w

miastach tych i osiedlach nie obowiązywała publiczna gospodarka lokalami.”

2) dotychczasowy ust. 2 otrzymuje kolejną numerację 3.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: S. Sroka

214

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 29 lipca 1966 r.

w sprawie wytycznych organizacji stołówek i bufetów pracowniczych.

Na podstawie § 5 uchwały nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 95, poz. 444) oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się wytyczne w sprawie organizacji stołówek i bufetów pracowniczych, stanowiące załącznik do zarządzenia.

2. Wytyczne ustalają zasady organizacji stołówek i bufetów pracowniczych prowadzonych przez przedsiębiorstwa państwowe, jednostki budżetowe i inne jednostki państwowe oraz organizacje społeczne, zwane dalej „zakładami pracy”.

3. Wytyczne mają zastosowanie do stołówek i bufetów pracowniczych niezależnie od daty ich powstania, z wyłączeniem stołówek i bufetów prowadzonych przez:

- 1) przedsiębiorstwa państwowe „Konsumy”,
- 2) właściwe organy Ministerstwa Obrony Narodowej,
- 3) jednostki organizacyjne resortu zdrowia i opieki społecznej, zakłady zamkniętego leczenia resortu komunikacji oraz jednostki resortu spraw wewnętrznych w

odniesieniu do osób uprawnionych do korzystania z posiłków na zasadach ustalonych w przepisach szczególnych,

4) przedsiębiorstwa państwowych gospodarstw rolnych oraz inne przedsiębiorstwa resortu rolnictwa, w których stołówki prowadzone są sezonowo.

§ 2. Tracą moc zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego:

- 1) z dnia 24 grudnia 1953 r. w sprawie trybu i warunków uruchamiania stołówek pracowniczych oraz zwiększania liczby konsumentów w tych stołówkach (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-117, poz. 1523, z 1956 r. Nr 22, poz. 283 i Nr 36, poz. 432 oraz z 1957 r. Nr 41, poz. 261),
- 2) z dnia 1 grudnia 1955 r. w sprawie trybu i warunków uruchamiania oraz zasad prowadzenia bufetów przyzakładowych i studenckich (Monitor Polski z 1955 r. Nr 124, poz. 1618, z 1956 r. Nr 75, poz. 879 i z 1957 r. Nr 41, poz. 262) — w stosunku do bufetów przyzakładowych (pracowniczych) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

Załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 lipca 1966 r. (poz. 214).

WYTYCZNE W SPRAWIE ORGANIZACJI STOŁÓWEK I BUFETÓW PRACOWNICZYCH

1. Zasady organizacyjne.

§ 1. 1. Stołówki pracownicze działające przy zakładach pracy powinny w zasadzie być prowadzone przez zakłady pracy we własnym zakresie lub na zlecenie zakładów pracy przez uspołecznione jednostki (przedsiębiorstwa) wyspecjalizowane, prowadzące działalność gastronomiczną lub handlową. Umowę zlecającą jednostce wyspecjalizowanej prowadzenie stołówki zawiera zakład pracy, po porozumieniu z radą zakładową.

2. Przepisy wytycznych odnoszące się do stołówek mają odpowiednie zastosowanie do bufetów pracowniczych.

§ 2. 1. Przy prowadzeniu stołówki należy przestrzegać zasady pełnego wykorzystania jej zdolności produkcyjnej.

2. W celu pełnego wykorzystania zdolności produkcyjnej stołówek należy dążyć do rozszerzenia zakresu wykonywanych usług przez:

- 1) wprowadzenie albo rozszerzenie produkcji i sprzedaży posiłków pozaabonamentowych, tzw. à la carte — przy stosowaniu przysługującej marży w wysokości ustalonej odrębnymi przepisami,
- 2) wprowadzenie w stołówkach, zlokalizowanych na terenie umożliwiającym wolny dostęp dla konsumentów z zewnątrz, dodatkowej działalności gastronomicznej w godzinach wieczornych, jak np. działalność kawiarniana, restauracyjna — na zasadach stosowanych w otwartych zakładach gastronomicznych,
- 3) wykorzystanie stołówek pracowniczych do obsługi wyjazdów, uczestników konferencji, narad itp., przy pełnej odpłatności,
- 4) wydajne zwiększenie w stołówkach produkcji garmatowej i półfabrykatów na zaopatrzenie własnych bufetów oraz sieci detalicznej — na zasadzie zawieranych umów,